

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem ve věci žalobkyně [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE], [REDAKCE], zastoupené Adamem Batunou, advokátem se sídlem Panská 6, Praha 1, proti žalované ČSOB Pojišťovně, a. s., člen holdingu ČSOB, IČ: 455 34 306, se sídlem Masarykovo náměstí č. p. 1458, 532 18 Pardubice - Zelené předměstí, zastoupené Luděkem Krajhanzlem, advokátem se sídlem Praha 1, Na Příkopě 22, o ochranu osobnosti,

t a k t o:

I. Z a m í t á s e ž a l o b a, již se žalobkyně domáhala, aby :

- a) Soud určil, že žalovaná neoprávněně zasáhla do práv na ochranu osobnosti žalobkyně, když v reportáži Českého rozhlasu 1 – Radiožurnál odvysílané dne [REDAKCE] 2011 uvedla, že „*při vstupu do pojištění nevyplnila paní [REDAKCE] pravdivě údaje ve zdravotním dotazníku, což vyšlo podle nás následně najevo a de facto podle našeho názoru k tomu pojištění právně ani nedošlo*“.
- b) Soud uložil žalované povinnost zaslat žalobkyni do jednoho týdne od právní moci rozsudku vlastnoručně podepsaný dopis tohoto znění: „*My, ČSOB Pojišťovna, a. s., člen holdingu ČSOB, IČ: 455 34 30, se tímto*

omlouváme paní [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], nar. [REDAKCE], že jsme v reportáži Českého rozhlasu 1- Radiožurnálu odvysílané dne [REDAKCE] 2011 uvedli, že při vstupu do pojištění nevyplnila pravdivě údaje ve zdravotním dotazníku.“

- c) Soud uložil žalované povinnost do jednoho týdne od právní moci rozsudku výše uvedenou omluvu zaslat na vědomí redakci Českého rozhlasu 1 – Radiožurnálu, Vinohradská 12, 120 99 Praha 2, k rukám p. [REDAKCE].
- d) Soud určil, že žalovaná neoprávněně zasáhla do práv na ochranu osobnosti žalobkyně, když dne [REDAKCE] 2011 ve svém tiskovém prohlášení uvedla, že
- žalobkyně lhala o svém zdravotním stavu při vyplňování přihlášky k pojištění,
 - neodpověděla úplně a pravdivě na písemné dotazy pojistitele uvedené v přihlášce k pojištění ze dne 21. 3. 2007,
 - byla v období pěti let před uzavřením přihlášky k pojištění dlouhodobě v pracovní neschopnosti a nejednalo se o pracovní neschopnost v důsledku těhotenství nebo zlomenin (např. v období od 21. 11. 2006 do 28. 2. 2007).
- e) Soud uložil žalované povinnost zaslat žalobkyni do jednoho týdne od právní moci rozsudku vlastnoručně podepsaný dopis tohoto znění: „My, ČSOB Pojišťovna, a. s., člen holdingu ČSOB, IČ: 455 34 306, se tímto omlouváme paní [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], nar. [REDAKCE], že jsme dne [REDAKCE] 2011 ve svém tiskovém prohlášení uvedli, že
- lhala o svém zdravotním stavu při vyplňování přihlášky k pojištění,
 - neodpověděla úplně a pravdivě na písemné dotazy pojistitele uvedené v přihlášce k pojištění ze dne 21. 3. 2007,
 - byla v období pěti let před uzavřením přihlášky k pojištění dlouhodobě v pracovní neschopnosti a nejednalo se o pracovní neschopnost v důsledku těhotenství nebo zlomenin (např. v období od 21. 11. 2006 do 28. 2. 2007).“
- f) Soud uložil žalované povinnost do jednoho týdne od právní moci rozsudku omluvu vedenou sub e/ zaslat na vědomí FTV Prima, spol. s r. o., IČ: 481 15 908, se sídlem Praha 8 – Libeň, Na Žertvách 24/132, PSČ 180 00.
- g) Soud uložil žalované povinnost do jednoho týdne od právní moci rozsudku omluvu uvedenou sub e/ zaslat na vědomí společnosti Hypoteční banka, a. s., IČ: 135 84 324, se sídlem Praha 5, Radlická 333/150, PSČ 15057.

II. Žalobkyni se přiznává osvobození od soudních poplatků v plném rozsahu.

III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

IV. Soud přiznává znaleckému ústavu Univerzity Karlově v Praze, 1. lékařské fakultě, IČ: 002 16 208, Kateřinská 32, 121 08 Praha 2, odměnu a náhradu výdajů za zpracování doplňku znaleckého posudku ze dne 12. 4. 2013 ve výši 37.064,50 Kč.

V. České republice se vůči žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žaloba

Žalobkyně podala u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích dvě žaloby (řízení byla původně vedena pod sp. zn. 50C 14/2011 a sp. zn. 50C 15/2014, usnesením ze dne 4. 4. 2011, č. j. 50C 14/2011 – 119, byly věci spojeny ke společnému řízení; žaloby jsou založeny na listech číslo 1 až 3 spisu zn. 50C 15/2011 a listech číslo 1 až 4 spisu zn. 50C 14/2011, doplnění žaloby je pak založeno na listech číslo 255 až 261 spisu zn. 50C 14/2011), v nichž tvrdila, že v lednu roku 2007 (s účinností od 1. 3. 2007) uzavřela žalovaná jako pojistitel s Hypoteční bankou, a. s., jako pojistníkem pojistnou smlouvu č. 1 900 000 172 o pojištění dlužníků z hypotečních úvěrů (dále též „Smlouva“), tj. pojistnou smlouvu na pojistné riziko pojištěného (varianta 1), který je osobou odlišnou od pojistníka (pojistná smlouva založena na listech číslo 31 až 41 soudního spisu).

Na základě Smlouvy podepsala žalobkyně dne 21. 3. 2007 se svým tehdejším manželem přihlášku k pojištění (listy číslo 6 až 10 a 52 až 56 soudního spisu) a na základě této přihlášky Hypoteční banka, a. s., přihlásila žalobkyni k pojištění pro případ smrti nebo plné invalidity.

V přihlášce měla žalobkyně odpovědět (mimo jiné) na otázky týkající se jejího zdravotního stavu, přičemž pokud by odpověď na některou z těchto otázek byla pozitivní

(popř. pokud by se ukázalo, že odpověď měla být pozitivní), pojištění by nevzniklo, o čemž byla žalobkyně v přihlášce výslovně poučena (viz list číslo 53 soudního spisu a čl. 3 odst. 1 Smlouvy ve spojení s článkem 3 odstavcem 4 Smlouvy). Dvě ze zmíněných otázek zněly takto:

- 1) Trpíte nebo jste trpěla onemocněním srdce nebo oběhového systému (jako je infarkt myokardu, ischemická choroba srdeční, cévní mozková příhoda), cukrovkou závislou na insulinu, chronickým onemocněním dýchacích cest, ledvin (kromě ledvinových kamenů), břišních orgánů nebo závislostí na alkoholu či návykových látkách?
- 2) Byla jste v pracovní neschopnosti nebo Vám byla Vaším lékařem doporučena pracovní neschopnost trvající déle než tři týdny nepřetržitě za uplynulých pět let (s výjimkou zlomenin a těhotenství)?

Žalobkyně na tyto otázky odpověděla, že NE a v žalobě tvrdila, že odpověděla pravdivě.

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 30. 7. 2010, č. j. 765 804 2766/315-LB, byl žalobkyni od 25. 2. 2010 přiznán invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, přičemž Česká správa sociálního zabezpečení konstatovala, že **rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně** (s nejvýznamnějším vlivem na její pracovní schopnosti) **je astma pod nedostatečnou kontrolou** (list číslo 124 až 126 soudního spisu). Žalobkyně oznámila pojistnou událost dne 10. 5. 2010 žalované (pojistná událost vedena pod č. ██████████). Žalovaná se však „*místo poskytnutí pojistného plnění v souladu se smluvní povinností pokusila zpochybnit vznik samotného pojištění*“, a to s odkazem na čl. 3 odst. 1 Smlouvy ve spojení s článkem 3 odstavcem 4 Smlouvy. Z podnětu žalobkyně se případu začala věnovat masová média, a to TV Prima a Český rozhlas (viz protokol o výsledku žalobkyně požádaným soudem na listech číslo 275 až 277 soudního spisu).

Tiskový mluvčí žalované pan ██████████ nejprve v rozhlasové reportáži odvysílané dne ██████████ 2011 na stanici Český rozhlas 1 – Radiožurnál (autorem zpravodajského příspěvku byl pan ██████████) uvedl, že žalobkyně „*při vstupu do pojištění nevyplnila pravdivé údaje ve zdravotním dotazníku, což vyšlo podle nás následně najevo a de facto podle našeho názoru k tomu pojištění právně ani nedošlo*“ (viz žalobu ve věci sp. zn. 50C 15/2011 – list číslo 2 spisu zn. 50C 15/2011). Následně tiskový mluvčí žalované odmítl vystoupit před kamerou v publicistickém pořadu Soukromá dramata (TV Prima, vysíláno dne ██████████ 2011), žalovaná však zaslala dne ██████████ 2011 TV Prima tiskové prohlášení (list číslo 17 soudního spisu, záznam pořadu na listu číslo 144 /přílohová obálka/), v němž uvedla, že žalobkyně „*neodpověděla pravdivě a úplně na písemné dotazy pojistitele uvedené v přihlášce k pojištění ze dne 21. 3. 2007*“, „*lhala o svém zdravotním stavu*“ a že „*je ze zprávy Pražské správy sociálního zabezpečení zřejmé, že žalobkyně byla v období pěti let před uzavřením přihlášky k pojištění opakovaně dlouhodobě v pracovní neschopnosti a nejednalo se o pracovní neschopnost v důsledku těhotenství nebo zlomenin (např. v období od 21. 11. 2006 do 28. 2.*

2007)“. Výše uvedené tiskové prohlášení pak bylo ve zmiňovaném pořadu zveřejněno jako stanovisko žalované.

Následně bylo dne 17. 1. 2011 doručeno zástupci žalobkyně vyjádření žalované ze dne 13. 1. 2011 (listy číslo 11 až 12 soudního spisu), v němž žalovaná opět uvedla, že žalobkyně „*neodpověděla pravdivě a úplně na písemné dotazy pojistitele uvedené v přihlášce k pojištění ze dne 21. 3. 2007*“ a „*neposkytla pravdivé odpovědi na písemné, jasné a srozumitelně formulované dotazy pojistitele týkající se jejího zdravotního stavu*“. Ve vyjádření ze dne 13. 1. 2011 žalovaná avizovala, že o popsanych skutečnostech bude informovat oprávněnou z pojistné smlouvy, tj. Hypoteční banku, a. s.

Výše citovanými výroky přičitatelnými žalované bylo podle žalobkyně „*hrubě zasaženo do práva na ochranu osobnosti žalobkyně, zejména do práva na ochranu dobrého jména, občanské cti a lidské důstojnosti*“, neboť žalobkyně při vyplňování přihlášky k pojištění uvedla informace „*úplně a pravdivě*“. Žalobkyně se proto domáhala, aby soud určil, že výroky žalované jsou nepravdivé a bylo jimi neoprávněně zasaženo do práva na ochranu osobnosti žalobkyně. Dále se žalobkyně domáhala toho, aby soud žalované uložil povinnost zaslat žalobkyni (a na vědomí též Českému rozhlasu, FTV Prima, spol. s r. o., a Hypoteční bance, a. s.) omluvu, jejíž text je uveden ve výroku tohoto rozsudku (petit na listu číslo 3 – 4 spisu zn. 50C 14/2011, listu číslo 3 spisu zn. 50C 15/2011, úprava petitu na listu číslo 148 a listu číslo 236 spisu zn. 50C 14/2011).

II.

Vyjádření žalované

Žalovaná ve vyjádření k žalobě (listy číslo 25 až 30 soudního spisu, vyjádření k doplnění žaloby na listech číslo 268 až 273 soudního spisu) nespороvala (§ 120 odst. 3 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále též „o. s. ř.“), že došlo k podpisu Smlouvy a ani to, že žalobkyně dne 21. 3. 2007 se svým tehdejším manželem vyplnila přihlášku k pojištění (listy číslo 6 až 10 a 52 až 56 soudního spisu) a na základě této přihlášky Hypoteční banka, a. s., přihlásila žalobkyni k pojištění pro případ smrti nebo plné invalidity. Žalovaná též nespороvala, že v přihlášce měla žalobkyně odpovědět (mimo jiné) na otázky týkající se jejího zdravotního stavu a že její odpověď byla ve všech případech ne. Žalovaná nečinila sporným ani to, že osoby jednající jejím jménem (např. tiskový mluvčí), resp. osoby, jejichž jednání se žalované přičítá,¹ jsou autory výroků (prohlášení, textů), které žalobkyně označila v žalobě a které hodnotí jako nepravdivé a způsobilé zasáhnout do

¹ Platí totiž, že byl-li neoprávněný zásah do osobnostních práv fyzické osoby způsoben někým, kdo byl použit právnickou nebo jinou fyzickou osobou k realizaci činnosti této právnické či jiné osoby, přičítá se za použití analogie ustanovení § 420 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 853 občanského zákoníku neoprávněný zásah samotné jiné fyzické či právnické osobě (z poslední doby srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 4. 2013, sp. zn. 30 Cdo 690/2013, či rozsudek téhož soudu ze dne 3. 10. 2011, sp. zn. 30 Cdo 1509/2011).

osobnostních práv žalobkyně. **Žalovaná však trvala na tom, že žalobkyně neuvedla pravdivé údaje o svém zdravotním stavu při přihlašování k pojištění, neboť byla prokazatelně v období pěti let před podáním přihlášky k pojištění opakovaně v pracovní neschopnosti trvající déle než tři týdny, přičemž ne všechny tyto pracovní neschopnosti byly vyvolány zlomeninou či těhotenstvím. Ze sdělení Pražské správy sociálního zabezpečení (list číslo 114 soudního spisu, srov. též odpověď Pražské správy sociálního zabezpečení na dotaz soudu podle § 128 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále též „o. s. ř.“, shodného obsahu /listy číslo 489 až 490 soudního spisu/) žalovaná totiž zjistila, že žalobkyně byla v období pěti let před podáním přihlášky k pojištění (21. 3. 2007) v pracovní neschopnosti**

- a) od 11. 2. 2002 do 1. 4. 2002 (tj. **50 dnů**),
- b) od 2. 4. 2002 do 25. 8. 2002 (tj. **146 dnů**),
- c) od 2. 1. 2004 do 30. 9. 2004 (tj. **273 dnů**),
- d) od 11. 10. 2004 do 7. 1. 2005 (tj. **89 dnů**),
- e) od 1. 1. 2006 do 19. 7. 2006 (tj. **200 dnů**),
- f) od 21. 11. 2006 do 28. 2. 2007 (tj. **101 dnů**),

tj. celkem 859 dnů (!), přičemž ze zdravotnické dokumentace (resp. z výpisu ze zdravotnické dokumentace, neboť █████. █████, ošetřující lékařka žalobkyně, byl údajně odcizen notebook se zdravotní dokumentací, a proto mohla poskytnout žalované na základě souhlasu žalobkyně /list číslo 55 soudního spisu a § 50 odst. 1 zák. č. 37/2004 Sb., o pojistné smlouvě a o změně souvisejících zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2013, dále též „zákon o pojistné smlouvě“/ pouze zrekonstruovaný neúplný výpis ze zdravotnické dokumentace) žalobkyně (listy číslo 68 až 88 soudního spisu), kterou po opakovaných žádostech (srov. listy číslo 64 až 66 soudního spisu) poskytla žalované ošetřující lékařka žalobkyně █████. █████, a z výpisu z účtu pojištěnce (listy číslo 90 až 113 soudního spisu) je patrné, že (minimálně) příčinou pracovní neschopnosti od 2. 1. 2004 do 30. 9. 2004 (pracovní neschopnost vystavena pro bolestivost hrudní páteře), pracovní neschopnosti od 1. 1. 2006 do 19. 7. 2006 (pracovní neschopnost vystavena pro poruchy dynamiky hrudní páteře a chronický vertebrogenní syndrom bederní páteře) a pracovní neschopnosti od 21. 11. 2006 do 28. 2. 2007 (pracovní neschopnost vystavena pro akutní zánět šlach horní končetiny) nebylo těhotenství či zlomenina. U dalších třech dlouhodobých pracovních neschopností žalobkyně žalovaná nemohla určit jejich příčinu, a to vzhledem k nedostatkům ve zdravotnické dokumentaci žalobkyně (žalovaná proto navrhla, aby soud vyzval žalobkyni k doložení příčin a diagnóz ostatních pracovních neschopností, což žalobkyně odmítla /viz výzvu soudu na listu číslo 20 soudního spisu a odpověď žalobkyně na listech číslo 128 až 129 soudního spisu, popř. protokol o výsledku žalobkyně na listu číslo 275 až 277 soudního spisu/).

Těchto skutečností si žalobkyně dle žalované musela být vědoma, zvláště když poslední dlouhodobá pracovní neschopnost byla žalobkyni ukončena jen několik týdnů před podpisem přihlášky (přihláška k pojištění byla podepsána dne 21. 3. 2007, poslední pracovní neschopnost žalobkyně trvající déle než tři měsíce byla ukončena dne 28. 2. 2007). Pokud tedy žalobkyně v přihlášce k pojištění ze dne 21. 3. 2007 na otázku, zda

byla v pracovní neschopnosti trvající déle než tři týdny nepřetržitě za uplynulých pět let (s výjimkou zlomenin a těhotenství), odpověděla, že ne, neuvedla vědomě pravdivé informace o svém zdravotním stavu, tedy lhala. Vyjádření žalované, která se netýkala čistě intimní sféry žalobkyně, jsou tak pravdivá, a proto jimi nemohlo být zasazeno do osobnostních práv žalobkyně, neboť neoprávněným zásahem může být zásadně pouze tvrzení nepravdivé.

V této souvislosti žalovaná též připomněla, že aktivně tyto pravdivé informace nešířila, reagovala pouze na dotazy Českého rozhlasu a TV Prima, tedy na dotazy subjektů, na něž se obrátila sama žalobkyně, a to navíc poté, co žalovanou žalobkyně sama zprostila mlčenlivosti (souhlasy žalobkyně na listech číslo 115 až 116 soudního spisu). Ve svých vyjádřeních se žalovaná současně omezila pouze na konstatování faktů. **Ze všech výše uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.**

III.

Posouzení věci krajským soudem

Předně krajský soud připomíná, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací **odpovědi implicitní** (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníků odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, popř. rozsudky ve věcech 1 Afs 81/2013, 1 Afs 82/2013, 1 As 72/2013, 9 Afs 22/2013, 9 Afs 39/2013, 9 Afs 45/2013, 3 As 80/2013 a řada dalších). **Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává** (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval

dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Podle § 3028 odst 1, 2 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále též „NOZ“), tímto zákonem se řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti. Není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů.

Vzhledem k tomu, že do práva žalobkyně na ochranu osobnosti měla žalovaná zasáhnout před 1. 1. 2014 a žaloba byla podána již v roce 2011, bylo nutno věc posoudit podle dosavadních právních předpisů, tj. podle zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2013 (dále též „občanský zákoník“).

Podle § 11 občanského zákoníku fyzická osoba má právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí, svého jména a projevů osobní povahy.

Předpokladem úspěšného uplatnění práva na ochranu osobnosti je jednak to, že došlo k neoprávněnému zásahu, a jednak to, že tento zásah byl objektivně způsobilý přivodit újmu na právech chráněných ustanoveními § 11 a násl. občanského zákoníku.² Neoprávněným zásahem do práva na ochranu osobnosti je jednání, které zasahuje do práv chráněných ustanoveními § 11 občanského zákoníku a je v rozporu s právy a povinnostmi původce zásahu stanovenými právním řádem (srov. např. Sborník III. Nejvyššího soudu, SEVT, Praha 1980, str. 172).

Uveřejnění nepravdivého údaje, dotýkajícího se osobnosti fyzické osoby zakládá zpravidla neoprávněný zásah do práva na ochranu osobnosti, odůvodňující požadavek na poskytnutí zadostiučinění podle ustanovení § 13 občanského zákoníku (viz rozhodnutí uveřejněné pod č. 15/1996 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek vydávané Nejvyšším soudem). **Je-li neoprávněným zásahem uvedení tvrzení nebo obvinění, potom ovšem zásah nebyl neoprávněným, odpovídal-li jeho obsah pravdě; ve věcech ochrany**

²§ 11 občanského zákoníku: Fyzická osoba má právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí, svého jména a projevů osobní povahy.

osobnosti je třeba zásadně připustit možnost důkazu pravdy (Sborník III Nejvyššího soudu, SEVT, Praha 1980, str. 195).

Obdobně Nejvyšší soud ČR již v odůvodnění rozsudku ze dne 18. 3. 2008, sp. zn. 30 Cdo 1385/2006, uvedl, že u difamujících skutkových tvrzení (kterým označení jiného za lháře nepochybně je) je důvodem vylučujícím neoprávněnost zásahu zpravidla skutečnost, že taková tvrzení jsou pravdivá (resp. že příslušná informace odpovídá pravdě). Ve svém usnesení ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. 30 Cdo 3263/2006, pak Nejvyšší soud vyslovil zásadu, že pravdivá informace nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokud tento údaj není podán tak, že zkresluje skutečnost, či není natolik intimní, že by odporoval právu na ochranu soukromí a lidské důstojnosti. Ke stejným závěrům pak dospěl Nejvyšší soud ČR např. i v odůvodnění rozsudku ze dne 22. 3. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3012/2010.

K otázce pravdivosti uveřejněných údajů se vyslovil též Ústavní soud např. v nálezu sp. zn. I. ÚS 156/99, podle něhož **k zásahu do práva na ochranu osobnosti sice zásadně může dojít i objektivně, tedy s vyloučením zavinění narušitele práva, nicméně každé zveřejnění nepravdivého údaje nemusí automaticky znamenat neoprávněný zásah do osobnostních práv**; takový zásah je dán pouze tehdy, jestliže

(1.) existuje mezi zásahem a porušením osobnostní sféry příčinná souvislost a

(2.) tento zásah v konkrétním případě přesáhl určitou přípustnou intenzitu takovou mírou, kterou již v demokratické společnosti tolerovat nelze.

Nelze totiž odhlížet od toho, že **svoboda projevu (čl. 17 Listiny, čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) představuje jednu z nejdůležitějších hodnot každé demokratické společnosti, Ústavní soud opakovaně trvá na tom, že každý názor, stanovisko nebo kritika je zásadně přípustnou záležitostí** (srov. nález sp. zn. II. ÚS 357/96); omezení svobody projevu je proto výjimkou, kterou je nutno interpretovat restriktivně a lze ji ospravedlnit jen kvalifikovanými okolnostmi (srov. nález sp. zn. I. ÚS 367/03).

Jak již bylo uvedeno v narativní části odůvodnění tohoto rozsudku, mezi účastníky bylo sporné pouze to (s ohledem na petit žaloby), zda žalobkyně v přihlášce k pojištění ze dne 21. 3. 2007 uvedla vědomě nepravdivé údaje o svém zdravotním stavu, když zaškrtnula, že za uplynulých pět let před podpisem přihlášky nebyla v pracovní neschopnosti trvající déle než tři týdny nepřetržitě (s výjimkou zlomenin a těhotenství).

Žalovaná soudu předložila řadu lékařských zpráv, k jejich řádnému vyhodnocení však bylo třeba odborných medicínských znalostí, kterými však soud nedisponuje (proto např. nemělo smysl všechny tyto zprávy číst či dokonce vyslýchat ošetřující lékaře žalobkyně). **Soud proto** usnesením ze dne 15. 5. 2012, č. j. 50C 14/2011 – 331, **ustanovil** na základě návrhu žalované (viz protokol o jednání na listech číslo 235 až 239 soudního spisu) **znalecký ústav – Univerzitu Karlovu v Praze, 1. lékařskou fakultu, Kateřinská 32, 121 08 Praha, a uložil mu, aby podal znalecký posudek a v něm odpověděl na otázku, zda**

pracovní neschopnosti žalobkyně trvající déle než tři týdny v období od roku 2002 do roku 2007 byly způsobeny též jinými příčinami než zlomeninou či těhotenstvím.

Znalecký ústav vypracoval znalecký posudek (listy číslo 339 až 347 soudního spisu) a na základě usnesení ze dne 29. 10. 2013, č. j. 50C 14/2011 - 491, též jeho doplněk (listy číslo 504 až 562 soudního spisu). Znalecký ústav dospěl k následujícím přesvědčivě odůvodněným závěrům (srov. zejména listy číslo 504 až 509 ve spojení s listy číslo 611 až 615 soudního spisu):

A) Pracovní neschopnost od 2. 1. 2004 do 30. 9. 2004 (tj. 273 dnů)

Z dokumentace ošetřujícího lékaře [REDAKCE]. [REDAKCE] plyne, že tato pracovní neschopnost byla vystavena pro netraumatickou diagnózu M255 (bolesti pravého ramenního kloubu), tedy nikoli z důvodů těhotenství či zlomeniny. A ani z dalších odborných zpráv, které měl znalecký ústav k dispozici, nebylo možno učinit závěr, že by žalobkyně byla v tomto období léčena z důvodu traumatické diagnózy. Jak [REDAKCE]. [REDAKCE], tak [REDAKCE]. [REDAKCE] neléčily žalobkyni pro traumatickou diagnózu (omalgie při entezopatii, dorsalgie při svalové dysbalanci). Žalobkyně dokonce neuvedla úrazový děj ani v rámci anamnézy při vstupním vyšetření do lázní [REDAKCE] (27. 6. 2005). Trauma (fraktura pravé klíční kosti) prokazuje až rentgenový nález ze dne 26. 2. 2004, nicméně příčinnou devítiměsíční pracovní neschopnosti, kterou vedla [REDAKCE]. [REDAKCE], tato faktura být nemohla, neboť u duševně pracujícího jedince by zlomenina klíční kosti (nejednalo se o dislokovanou zlomeninu, klíční kost zpravidla sroste sama) vyvolala pracovní neschopnost maximálně v délce 4 až 6 týdnů (u některých jedinců by pracovní neschopnost nemusela nastat vůbec), rozhodně ne v délce 9 měsíců (srov. protokol o výsledku člena znalecké komise [REDAKCE]. [REDAKCE] na listech číslo 612 a 612 soudního spisu). Příčinnou této 9 měsíců trvající pracovní neschopnosti dle znaleckého ústavu (strana 4 doplňku posudku – list číslo 507 soudního spisu) bylo jiné onemocnění pohybového aparátu chronického charakteru (entezopatie, svalová dysbalance, svalové spasmy).

B) Pracovní neschopnost od 11. 10. 2004 do 7. 1. 2005 (tj. 89 dnů)

Z dokumentace ošetřujícího lékaře (gynekologa) [REDAKCE]. [REDAKCE] bylo znaleckým ústavem zjištěno, že pracovní neschopnost byla vystavena dne 11. 10. 2004 pro diagnózu N938 (jiné určené abnormální děložní a poševní krvácení), tedy nikoli z důvodu těhotenství či zlomeniny. Po zhoršení krvácení byla žalobkyně vyšetřena v Nemocnici [REDAKCE], kde byla tato diagnóza potvrzena. Člen znalecké komise [REDAKCE]. [REDAKCE] při jednání soudu dne 11. 8. 2014 opětovně vyloučil (viz list číslo 613 soudního spisu), že by žalobkyně byla v době vystavení pracovní neschopnosti (11. 10. 2004) těhotná. Ostatně ze zdravotnické dokumentace je patrné, že žalobkyně uváděla ještě 5. 10. 2004 poslední menstruaci (viz list číslo 552 soudního spisu). Pokud se žalobkyně dovolávala výsledků laboratorního vyšetření z laboratoře [REDAKCE] (?) ze dne 5. 11. 2004 (!), pak tyto výsledky se náhle objevily až po téměř 10 letech a nikdo z tehdy (rok 2004) žalobkyni ošetřujících lékařů neměl tyto výsledky k dispozici (k těmto výsledkům se při výsledku vyjádřil též člen znalecké komise [REDAKCE]. [REDAKCE] - viz listy číslo 613 – 614 soudního spisu). Tento důkaz (výsledky laboratorního vyšetření z laboratoře [REDAKCE] ze dne 5. 11. 2004) je dle

soudu nevěrohodný, stejně jako jiné zprávy žalobkyní v tomto řízení předložené (viz níže). Ostatně zástupce žalobkyně nedokázal při jednání soudu dne 11. 8. 2014 soudu objasnit, proč byly tyto laboratorní výsledky předloženy až nyní a proč je jejich původcem laboratoř ve [REDAKCE] (s ohledem na bydliště žalobkyně v roce 2004). Podstatné však je, že pracovní neschopnost byla vystavena pro diagnózu N938 (jiné určené abnormální děložní a poševní krvácení), nikoli z důvodů těhotenství či zlomeniny, přičemž tato diagnóza byla v rozhodné době potvrzena i dalším zdravotnickým zařízením (Nemocnice [REDAKCE]).

C) Pracovní neschopnost od 1. 1. 2006 do 19. 7. 2006 (tj. 200 dnů)

Z dokumentace ošetřujícího lékaře [REDAKCE]. [REDAKCE] plyne, že tato pracovní neschopnost byla vystavena opět pro netraumatickou diagnózu M546 (progrese bolesti hrudní a bederní páteře), tedy nikoli z důvodů těhotenství či zlomeniny. Traumatické projevy na skeletu nebyly rentgenologicky ani později (v březnu 2006) identifikovány. Až nález ze snímku z roku 2011 provedený [REDAKCE]. [REDAKCE] potvrzuje starší traumatické změny, nikoli však datum jejich vzniku. I kdyby však nález stavu po fraktuře žeber popisovaný [REDAKCE]. [REDAKCE] na snímku z roku 2011 (!) bylo možno dát – zcela hypoteticky – do souvislosti s touto pracovní neschopností (jak tvrdí žalobkyně), nemohla by být dle znaleckého ústavu fraktura žebra u duševně pracujícího jedince příčinnou trvání sedmiměsíční pracovní neschopnosti. Zpráva Nemocnice [REDAKCE] ze dne 31. 12. 2005 (list číslo 206 soudního spisu), předložená žalobkyní, není autentická (viz list číslo 225 soudního spisu), žalobkyně nebyla v Nemocnici [REDAKCE] ošetřena dne 31. 12. 2005, nýbrž dne 30. 11. 2005 (viz zprávu na listu číslo 222 a sdělení na listu číslo 225 soudního spisu). Důvodem ošetření bylo zhmoždění hrudníku, ale nález rentgenu žeber a hrudní kosti ze dne 30. 11. 2005 neprokázal traumatické změny. Ani RTG vyšetření krční a hrudní páteře ze dne 24. 3. 2006 neprokázal traumatické či degenerativní změny. Nálezy neuroložky [REDAKCE]. [REDAKCE] znalecký ústav zpochybnil. [REDAKCE]. [REDAKCE] např. ve svém nálezu ze dne 3. 1. 2006 (list číslo 158 soudního spisu) uvádí popis rentgenu žeber, který však podle výpisu z účtu pojištěnce proveden nebyl. Kromě tohoto rentgenového vyšetření a vyšetření v Nemocnici [REDAKCE] není ve výpisu z účtu pojištěnce zaznamenáno jiné rentgenové vyšetření související s touto pracovní neschopností. Těžko si lze představit (jedná se o zcela nepravděpodobnou verzi), že by zdravotnické zařízení provádělo vyšetření řádně pojištěného pacienta a provedené úkony by nevykázalo (tedy vyšetření by provádělo na vlastní náklady), a proto soud vychází z toho, že jiné RTG vyšetření skutečně provedeno nebylo. Opačnou verzi by musela prokázat žalobkyně, což se jí nepodařilo. Obdobně [REDAKCE]. [REDAKCE] sice udává, že fraktura v prosinci 2005 byla potvrzena rentgenologicky, ale nebyl schopen uvést, na jakém pracovišti, přičemž sám nález nemá k dispozici!

D) Pracovní neschopnost od 21. 11. 2006 do 1. 3. 2007 (tj. 101 dnů)

Z dokumentace ošetřujícího lékaře [REDAKCE]. [REDAKCE] plyne, že tato pracovní neschopnost byla vystavena pro netraumatickou diagnózu M700 (akutní zánět šlach předloktí pravé horní končetiny, později popisován jako oboustranný). Člen znalecké komise [REDAKCE]. [REDAKCE] při jednání soudu dne 11. 8. 2014 opětovně potvrdil, že žalobkyně byla vyšetřena několika lékaři a všechny diagnózy byly netraumatické! (list číslo 614

soudního spisu). Pouze [REDACTED]. [REDACTED] zmiňuje 10. 12. 2006 frakturu vřetenní kosti (byť ve své souhrnné zprávě hovoří o tendovaginitidě levého předloktí), ale bez odkazu na jakýkoli nálezn (RTG), nadto ve výpisu z účtu pojištěnce (listy číslo 90 až 108 soudního spisu) žádný záznam o provedení rentgenového vyšetření na jakémkoli pracovišti od 1. 11. 2006 do 7. 1. 2007 není. Těžko si lze představit (jedná se o zcela nepravděpodobnou verzi), že by zdravotnické zařízení provádělo vyšetření řádně pojištěného pacienta a provedené úkony by nevykázalo (tedy vyšetření by provádělo na vlastní náklady), a proto soud vychází z toho, že jiné RTG skutečně provedeno nebylo. Opačnou verzi by musela prokázat žalobkyně, což se jí nepodařilo. Dále obtíže žalobkyně byly oboustranné, což je typické pro degenerativní onemocnění (viz závěry člena znalecké komise [REDACTED]. [REDACTED] na listu číslo 614 soudního spisu). Znalecký ústav proto uzavřel, že příčinou této pracovní neschopnosti byl pravostranný, resp. oboustranný zánět šlach. **Ke zprávě [REDACTED]. [REDACTED] ze dne 27. 11. 2006 (listy číslo 208 a 416 soudního spisu), kterou soudu předložila žalobkyně, soud nemohl přihlídnout, neboť [REDACTED]. [REDACTED] popřel, že by žalobkyni dne 27. 11. 2006 či 27. 2. 2006 ošetřoval, a proto ani nemohl vyhotovit zprávu ze dne 27. 11. 2006 (viz vyjádření [REDACTED]. [REDACTED] na listu číslo 411 soudního spisu).**

Výše uvedeným přesvědčivým posudkem znaleckého ústavu bylo dle názoru soudu spolehlivě prokázáno, že v rozhodném období (5 let před podpisem přihlášky k pojištění) byla žalobkyně celkem šestkrát dlouhodobě (dále než tři týdny) práce neschopná, přičemž minimálně ve 4 případech byly příčiny pracovní neschopnosti jiné než těhotenství či zlomenina.

Důvody pracovní neschopnosti přitom žalobkyni - která je vysokoškolsky vzdělanou osobou (dokonce je absolventkou doktorského studijního programu /Mgr., Ph. D./), nadto osobou zjevně znalou medicínské terminologie a schopnou velmi dobře se orientovat v lékařských zprávách (viz její vyjádření k doplňku znaleckého posudku na listech číslo 575 až 576 soudního spisu) - musely být známy (minimálně z potvrzení o trvání dočasné pracovní neschopnosti). Žalobkyně, která byla v období od 11. 2. 2002 do 28. 2. 2007 celkem 859 dnů práce neschopná, si též musela být vědoma toho, že její zdravotní stav není dobrý a že tato skutečnost z ní činí rizikového pojištěnce (pojištění pro případ smrti a plné invalidity). Pokud přesto v přihlášce k pojištění dne 21. 3. 2007 uvedla, že nebyla v uplynulých pěti letech v pracovní neschopnosti trvající déle než tři týdny nepřetržitě (s výjimkou zlomenin a těhotenství), neuvedla vědomě pravdu, tedy lhala (lhát totiž znamená vědomě projevovat nepravdu). Jestliže žalovaná následně uváděla (v různých variantách), že žalobkyně lhala o svém zdravotním stavu při vyplňování přihlášky k pojištění, popř. že neodpověděla úplně a pravdivě na písemné dotazy pojistitele uvedené v přihlášce k pojištění ze dne 21. 3. 2007, event. že žalobkyně byla v období pěti let před uzavřením přihlášky k pojištění dlouhodobě v pracovní neschopnosti a nejednalo se o pracovní neschopnost v důsledku těhotenství nebo zlomenin etc., uváděla pravdu, přičemž těmito pravdivými výroky nemohla zasáhnout (a ani nezasáhla) do osobnostních práv žalobkyně, a proto není povinna se za tyto výroky žalobkyni omlouvat. Vzhledem k znění čl. 3 odst. 1 Smlouvy ve spojení s článkem 3 odstavcem 4 Smlouvy lze souhlasit s žalovanou i v tom, že pojištění nevzniklo. Z výše uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok I).

Závěrem soud dodává, že (zástupce) žalobkyně při jednání dne 11. 8. 2014 neoznačila žádné další důkazy, na jejichž provedení by v řízení trvala. Uvedla pouze, že navrhuje, aby byl zpracován „revizní znalecký posudek“ (list číslo 614 soudního spisu). Vzhledem k přesvědčivosti posudku znaleckého ústavu (případné pochybnosti byly odstraněny výsledkem člena znalecké komise dne 11. 8. 2014) soud tento návrh žalobkyně pro nadbytečnost zamítl. Je třeba si uvědomit, že u znaleckého ústavu (zejména pak u tak renomovaného, jakým je znalecký ústav podávající posudek v tomto řízení) se a priori předpokládá jeho mimořádně kvalitní odborná úroveň, skýtající záruky vysoké věrohodnosti posudku. Ta je garantována zejména přísnými požadavky kladenými na personál a vybavení. Jde navíc o kolektivní instituci, posudek zpracovává znalecká komise, před podáním posudku probíhá mezi jeho zpracovateli odborná diskuse atd. Všechny tyto kontrolní mechanismy eliminují možnost nesprávných závěrů na minimum. Nadto zpracování posudku, který by byl „revizní“ ve vztahu k posudku znaleckého ústavu, by znamenalo opět ustanovit znalecký ústav (např. Institut postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví), což by řízení nepřiměřeně prodloužilo a též prodražilo.

IV.

Osvobození žalobkyně od soudních poplatků

Před vyhlášením rozsudku žalobkyně požádala soud o přiznání osvobození od soudních poplatků (§ 138 o. s. ř.), přičemž soud dospěl k závěru, že její návrh je důvodný. Žalobkyně žije sama se svou nezletilou dcerou [REDAKCE], podle čestného prohlášení nemá žádný majetek větší hodnoty (viz listy číslo 628 až 630 soudního spisu), její zdravotní stav je velmi špatný - je invalidní (invalidita třetího stupně), pobírá invalidní důchod ve výši 4.034 Kč měsíčně (list číslo 634 soudního spisu) a příspěvek na bydlení. Žalobkyni též byly přiznány mimořádné výhody II. stupně (list číslo 635 soudního spisu). Žalobkyně má dále závazky ze smlouvy o úvěru ve výši 3.700.000 Kč a další dluhy ve výši 360.000 Kč. Poměry žalobkyně tak dle názoru soudu odůvodňují přiznání osvobození od soudních poplatků v plném rozsahu (výrok II.).

V.

Náklady řízení

Pokud jde o výrok o náhradě nákladů řízení (III.), pak ten je opřen o § 150 o. s. ř., dle kterého jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, nebo odmítne-li se účastník bez vážného důvodu zúčastnit prvního setkání s mediátorem nařízeného soudem, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení (zde úspěšné žalované) zcela nebo zčásti přiznat. Důvody zvláštního zřetele hodné soud spatřuje zejména v majetkových poměrech žalobkyně (viz výše) a v jejím velmi špatném fyzickém (viz v řízení vyhotovené znalecké posudky a citovaná rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení) a špatném psychickém stavu (viz listy číslo 341 až 344 soudního spisu). Případné rozhodnutí soudu, kterým by uložil žalobkyni povinnost nahradit úspěšné žalované jí vyčíslené náklady řízení ve výši 64.372 Kč (list číslo 617

soudního spisu), by pro žalobkyni bylo v její současné situaci likvidační. Soud též přihlédl k okolnostem, za nichž byla žaloba podána – jak žalobkyně sama uvedla při svém výsledku dne 8. 12. 2011 (list číslo 276 soudního spisu), nacházela se (a nachází) v zoufalé situaci, jí i její nezletilé dceři hrozí „bezdomovectví“. **Soud proto rozhodl, že úspěšné žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení (§ 142 odst. 1 o. s. ř.), se toto právo nepřiznává.** Při rozhodování vzal soud v úvahu též to, že toto výjimečné rozhodnutí soudu se nemůže negativně projevit na straně žalované, která je součástí ekonomicky mimořádně silné skupiny ČSOB (z otevřených zdrojů http://www.csob.cz/WebCsob/Data/tz/TZ_2014/TZ140213.pdf/ soud zjistil, že čistý zisk této skupiny za rok 2013 činil 13,7 mld. Kč).

Pokud jde o znalečné (odměnu a náhradu výdajů) za vypracování posudku znaleckým ústavem (listy číslo 339 až 347 soudního spisu), pak znalečné bylo znaleckému ústavu již přiznáno usnesením tohoto soudu ze dne 18. 6. 2013, č. j. 50C 14/2011 - 359. Toto usnesení sice žalovaná napadla odvoláním, ale následně jej vzala zpět (list číslo 425). Jakmile odvolací soud řízení o odvolání proti zmíněnému usnesení zastaví (§ 207 odst. 2, § 218c o. s. ř.), rozhodnutí nabude moci práva a přiznaná částka bude znaleckému ústavu vyplacena.

Jde-li o znalečné (odměnu a náhradu výdajů) za vypracování doplňku posudku znaleckým ústavem (listy číslo 504 až 562 soudního spisu), pak soud přiznal (výrok IV.) znaleckému ústavu řádně vyúčtované znalečné (list 564 až 566 a listy číslo 536 až 638 soudního spisu) ve výši 37.064,50 Kč (včetně 21% DPH). Výše znalečného byla stanovena podle zákona č. 36/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za použití vyhlášky č. 37/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Přiznané znalečné bude znaleckému ústavu vyplaceno prostřednictvím účtárny zdejšího soudu po právní moci výroku IV. tohoto rozsudku.

Dle § 148 odst. 1 o. s. ř. stát má podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Jak plyne ze shora uvedeného, v řízení byla zcela úspěšná žalovaná, avšak neúspěšná žalobkyně je nemajetná, těžce nemocná a soud jí přiznal osvobození od soudních poplatků v plném rozsahu. Jelikož je vyloučeno, aby soud zavázal zcela úspěšnou žalovanou k náhradě nákladů státem vynaložených (znalečné), rozhodl soud (s přihlédnutím k mimořádné osobní a majetkové situaci žalobkyně), že České republice se vůči žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává (výrok V.; § 150 o. s. ř.; srov. též nález Ústavního soudu ze dne 13. 10. 2005, sp. zn. IV. ÚS 221/04).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích.

Právo odvolání však přísluší pouze tomu účastníkovi, jemuž byla rozhodnutím soudu způsobena v jeho právech určitá (byť nepatrná) újma odstranitelná tím, že odvolací soud toto rozhodnutí zruší nebo změní (teorie procesního práva hovoří o tzv. „subjektivní přípustnosti odvolání“, srov. např. též důvody

usnesení Nejvyššího soudu uveřejněného pod číslem 3/2000 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2000, sp. zn. 2 Cdon 1648/97, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 12, ročník 2000, pod číslem 138).

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

V Pardubicích dne 21. srpna 2014

Aleš Korejtko v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:

